

CADA SORTIDA 4 PLANAS.

2 quartos

CADA

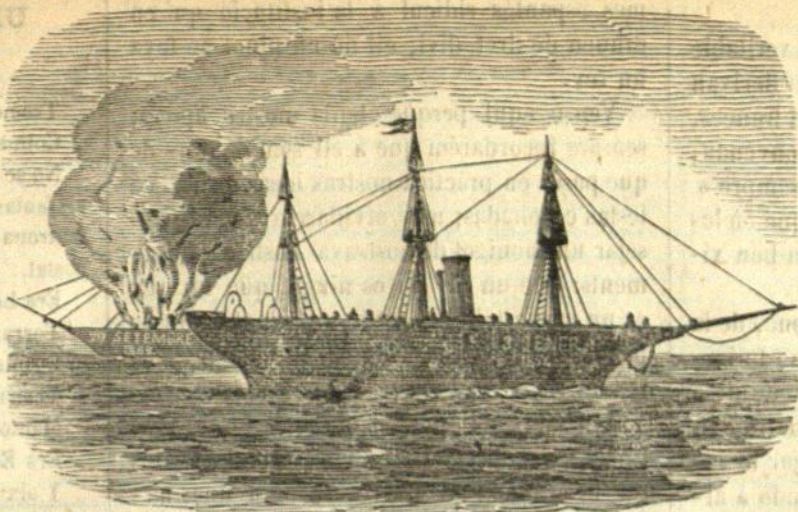
sortida

BARCELONA,

3 mesos (passat à domicili), 4 rs.

A FORA,

Id. (franch de ports), 8 rs.

CADA SORTIDA 4 PLANAS.

2 quartos

CADA

sortida.

BARCELONA,

3 mesos (passat à domicili), 4 rs.

A FORA,

Id. (franch de ports), 8 rs.

LO PONTON.

PERIODICH· MES ROIG QUE JUDAS.

URT CADA DISSAPTE SI NO LI PRIVAN LAS ACCIONS.

SE VEN PER TOT Y 'L COMPRA QUI VOL

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: SANTA MADRONA, 6, PIS PRIMER, INTERIOR.

¡¡De setze!! ¡¡De setze!!....

CARNESTOLTES.

Los sabis encare no han trovat la veritable etimologia del nom Carnaval. Uns lo derivan del llatí, altres del italià, y altres del frances, pero en lo seu remot origen tots hi convenen, tots estan acordes en que l' home sempre s' ha disfressat en una época del any, que en los temps del paganisme se allargava un bon xiquet mes qu' ara.

En Espanya, si esceptuem Barcelona, de la que nos en ocuparem ab detenció, no te importancia lo Carnestoltes. Queda reduhit á que surtin en cada ciutat ó poble quatre disfressas tontas que despues de passejar lo salero per los carrers, van á donar fondo á alguna taberna de las que á empentas los entrehuen.

En Barcelona ja es altre cosa, en Barcelona te lo carnaval moltíssima importancia y sens dupte es un de los millors de Europa. Aixó es degut no á potentats, no á ricatxos no á ningu de la clase alta, no á n' els pudents, com are els diuen, sino á un home sol: á un home del poble, á un ciutadà honrat, á un fabricant de sabates de canem, com ell modestament se posa en los bandos que ab aplauso promulga cada any; á n' en Sebastià Junyent.

Tothom recorda lo asquerosament qu' es presentavan las contadas màscaras que per nostre Rambla apareixian en los tres últims dias de Carnaval fa una dotsena d' anys, y ningu negarà tampoch que desapareixeren completament quant ab severa magestat, ab espléndida riquesa tingué en Junyent la bona originalitat, la felis idea de rendir á un ninot los honors que fins llavors no mes havian obtingut los sers als que cenyia son front reyal corona.

Mes á comptar de la revolució de setembre del sexanta vuyt, (de la que ja no mes ne diuen gloriosa, los que á espensas del poble s' atipan) ha anat molt per terra la societat del Born y tant es aixis que coneixent ella que sa missió era cumplida, va anunciarnos l' any passat la seva desaparició.

De preveure era qu' aixis passés. Al caurer l' Isabel, al fer estellas del trono que havia escalfat desde l' trenta set, ja no tenia solta passejar lo ninot; al destituhir á la magestat real, devia inevitablement suprimirsa lo maniqui que la ridiculizava.

Nosaltres republicans per convicció, republicans de cor, aplaudiam satisfets los homenatjes qu' és tributavan á aquella figura que gozava las mateixas prerogativas que la seva real consocia; nosaltres ab entusiasme ajudavam á n' en Junyent perque aquellas ceremonias que ab tanta gravetat se portavan á efecte hi veyam la manera de desprestigiar la institució monárquica.

Ab aquina fruió sentiam los acorts de la marxa real al puixar ó baixar del cotxe á un ninot replé de palla! Aquells majestuosos sons que per lo destino que se 'ls hi dava nos atacan els nervis; llavors, en aquells moments nos pareixian dulcíssimas vibracions de una arpa celestial.

En Junyent deu mereixer totas nostras consideracions, en Junyent ha fet innumerables prosélits pera nostra causa; ell mostrá lo absurdo qu' es un rey, ell tombá en lo

mes espantós ridicul á la institució qu' en diuen de dret divi; ell de un ninot ne feya un rey.

Veuse aqui perque tenia nostre apoyo; sempre recordarém que á ell som deutors de que posés en práctica nostras ideas respecta á testas coronadas; may olvidarem que al passejar un monigot demostrava nostres pensaments: que un rey no es ningu, que un rey es un carnestoltes y que un ninot replé de palla es la forma mes simbólica de representar un rey.

Al coneixer l' engany de que foren víctimas, ¡quants monarquichs, quants tontos qu' es crehuen qu' un rey es pera una nació, lo que la revalenta arábiga pel Paperina del Vaticá, noslamentarán de haver prestat son concurs á aquellas intencionadas escenas que tant á lo viu representava la Societat del Born!

Mes que s' hi farà. Tothom á n' aquest mon es enganyat; ara per ara precisament ¿no s' enganya á tots los espanyols sentlos veurer que tenim república...? Paciencia, molta paciencia es necessaria.

Tornant al carnaval; sense rey l' Espanya y desapareguda com es lògich la Societat del Born, que aquell li prestava vida, tindrem un Carnestoltes magre, molt grave.

No es aixó dir que per sempre hagi fugit la diversió, lluny de la nostra idea; mes aquest any pròxim lo pais á aconeximents desconeguts, diventse despejar la incògnita, la x que hi ha de per mitx, no es ocasió oportuna.

Quant de cert se sàpiga á que la dona aixó, quant haurém sortit d' aqueixa incomprendible situació, llavors de nou s' obrirà la campanya de la broma, broma que ó simbolizará nostre triunfo, ó be servirà com avans pera riurer de caducas institucions.

Y es llàstima ab tot no fer alguna brometa; sensible es perdre la favorable ocasió present; manant els d' ara hi ha camp obert pera mil mascaradas, aqueix govern se presta á las mil maravillas pera fer de los seus actes interminable cabalgata.

Ja que ni aixó se fassi resignemnos donchs á veurer com avans per la Rambla, als peluts, á las figeretas, als moros de cuina, als condes de carreró y á las disfressas d' estoras.

Mes que no 's pensin els que tot l' any fan Carnaval, els que may deixan la careta de la mentida, que lo ser en aquesta temporada los autorisa per disfressarse de republicans y passejar de veras, ab pérvida intenció un trono, corona ó cetro perque de cap manera se 'ls deixarà passar; perque si en altre temps del any tal cosa pretenian de sério, ab convincens rahons se 'ls dissuadirá; mes ara prenentho á pesar de ser formalitat, com á broma de carnestoltes, ara la quitxalla se 'n apoderaria y caminant detrás seu per tot allà ahont anessin, sens deixarlos á sol y á sombra los cridarian alló tan sapigut, aquell gràlich estribillo de:

De setse, de setse,
de setse, el ví...

UN JEREMIAS PORUCH.

(Continuació.)

Tremolava com la fulla al arbre.

Com si tingués lo ball de S. Victor.

No se qu' haguera dit mes, ni que li faltava fer al fantasma, quant se deixá veurer una esbelta matrona que per art de encantament se posá á son costat.

Era hermosa.

Torras duya á la ma.

Lleons la seguian.

Vestia tunich groch.

Manto vermell.

Era Espanya.

Y aixis parlá:

«No perdis el temps República, el pobre no 't pot compendre; no hi es tot. S. Boy l' espera ó Leganés qu' es mes á la vora.»

La República quedá sorpresa.

Sos bonichs ulls se ficsaren sobre meu.

Compasiva me mirá.

¡Pobre Roch! digué.

De cor lo planyo, apesar del mal que m' ha fet, anyadí.

Y ab España se 'n aná.

No sens donarme una ullada de pena un esguart de llàstima.

Al veurem sol, freda suor mon rostro cubría.

Los cavells se m' erisaren.

Las mans van quedar crispadas.

Rígius los peus

De sanch si 'm sangran no me 'n trovan ni una gota.

¡Quin moment tan terrible!

Quin estat mes angustió!

Foren segons que 'm pareixeren sigles.

Foren moments que 'm representan una eternitat.

Ja 'm veyá en un manicomi.

Ja tocava la reixa del quarto.

Ja per vestit me regalavan una camisa de forsa.

Quin efecte mes trist, me feya recordar á n' en Valero representant la «Carcajada»

Jo que li havia vist desempenyar lo paper de Andres.

Jo que m' havia espantat fins savent que no era boix, sino que ho feya veurer.

Y jo tenir de serho de veras.

Afortunadament no era alló cert.

Sols era degut á ma exaltada imaginació.

No tenia mes de vritat que la que tenen las escenas que li plau presentar, ab las galas de la realitat, nostra ment acalorada.

Era una visió.

Era un somni.

Era una pesadilla.

IV.

Emprés lo atach contra nosaltres desseguida vaig veurer lo inútil de la resistencia.

Ni per un moment vaig duptar de nostra derrota.

May vaig creurer en lo triunfo.

E'ements ne sobraven.

Direcció ne faltava.

De soldat ningu ne volia ser.

De gefe tothom.

A no ser los presidaris no hi havia qui disparés un fusell.

En cambi de sabres no n' fabrican mes á Toledo.

Tots n' arrosegavan.

Tot feyan rebotrels pels empedratss.

La primera bomba que queya era la señal de la dispersió.

Molts m' imitavan.

Molts s'estaven á cubert.
Molts se posavan á redosso.
A las muralles no mes s'hi veyan presidaris.
A no ser ells, lo siti no dura tant.
¡Que tenia de durar!
Ni un mes.
Ni mitx.
Ni una setmana.
Ni un dia.
Ni una hora.
Ni minuts.
Era cosa de arriar y moldrer.
Haurian fet com César.
Vem, vide, vici.

(Seguirá.)

GALETA.

¡Ah senyor Rius y Taulet, vosté se las menjava tovas fins ara; pero si á cada porch li arriba el seu Sant Martí, á vosté no li tenia de faltar.

Nos sembla que la tenaz oposició del tinent de alcalde lo senyor Ventosa li donará mes d'un mal rato y parodiand aquell refrá podrá dir:

Si bona vara empunyo
bons mal de caps me costa.

Es qüestió de anar á cal apotecari y provehir de Condurango, dihem aixó no per dirho sino per evitar graves conseqüencias.

No fa gaires dias que una minyona de servey comprá un ventre de tossino y com al arriar á casa lo trovessin en un estat casi de descomposició, cridaren á un facultatiu el que va ferlo llen-sar immediatament, porque tenia un tumor ab marcat carácter cauceros.

¡Tant poch val la salut pública que aixís se descuidin las inspeccions? ¡Quin municipi tenim! No 'n te prou de que se 'i odie per la manera com ha sigut format, que vol lo ma'aheixin per sa descuidada administració.

Las últimas noticias del Rio-Janeiro anuncian que lo bisbe de Pernambuco ha estat citat devant lo tribunal Suprem de justicia del Brasil per haver publicat, sens lo assentiment del govern, lo breu pontifici contra la framaconeria. Aquí lluny d'aixó, hauria lo govern premiat al bisbe y no anem desacertats, ni exagerem mica quant la que ara está passant es mol cressa puig tot un senyor Gobernador, el de aquesta provincia precisament, acaba de dictar alguna ordre en contra de dita associació, que desdú molt de la llibertat que volen fernes creuer existeix.

Quina diferencia entre los del Brasil y lo d'aquí; y alló es un imperi y aixó una república.

No estranyin que vagi la paraula subrrallada, porque ab franquesa manant los d'ara, es cosa que no 'ns podem empassar, per mes que ho volguem, y per mes probeturas que fem. De veritat no passa, no pot passar.

Lo aplaudit actor cómich D. Juan Perelló y Ortega empresari en la actualitat del teatre Novetats de Reus, emplea los ratos que li deixan vagatius, sas múltiples atencions en escriurer comedias.

La última que de sa ploma ha brotat, se titula *Diners ó la vida*.

Quin titol mes bonich, pero no es nou; avans qu'ell n'han fet us quants se han proposat despullar al próxim y l'Echegaray, nostre ministre d'Hicenda, tambe li professa tant gran carinyo que sens dupte es lo primer dels seus adoradors com ho atestiguan las vuidas butxacas dels contribuyents.

Faltava el pich de la i en la estàtua del rey don

Jaume lo Conquistador que hi ha á la porta de cala Ciutat, y l'ajuntament del sabre que trevall molt l'hi ha fet posar.

Rasgos d'aquesta classe no necesitan comentar.

A la entrada dels carlistas en Manresa diu que va brillar per la seva ausencia lo senyor Capdevila, comandant de un dels batallons franchs de guarnició en dita vila. Comandant de parada tothom n'es, pero de devo tothom... menos l'ex-comandant dels tomatechs.

Cap recompensa que sapiguem s'es donat encare á los valents de Puigcerdá.

Varen ser uns tontos si en lloch de anar á rescatar presoners, se sublevan donant un crit qu'hagués sigut simpatich als que manan, á las horas d'ara tots se veyan generals.

No hi posin dupte anant pel camí dret may en Espanya se sura; per fer carrera, la grant qüestió es sublevarse.

En Espanya tot ho logra
el que sap be manejar-se
y te feta la carrera
el que á temps sap sublevar-se.

DIALECHS QU' HAN FET LO GASTO DE LA SEMMANA.

—Tu escolta: ¿no es federal l'Alier?
—¿Perque ho preguntas?
—¿Com veig que forma part de la Diputació, no elegida per sufragi?

—¿D'aixó t'atmiras? Ara comensarán á rajar los desenganys.

—Be, es veu que per figurar 'se fá cualsevol cosa.

—Y está clar. Manan el federals, ab ells; ve un, nos disolt á cops de sabre y á empentas nos entreu, cap aquest. ¿Qué es aixó de dignitat? La gran cosa es sabé viurer.

—Sí, y de tot riures.

—La llástima es que 'l poble no apren may.

—Mirat aquell municipi; va de gala.

—¿No sabs d'ahont vé?

—No.

—De la Catedral. Hi ha hagut professoneta y l'Ajuntament hi ha assistit en corporació.

—¿Quinas ganas de lluhir las casacas!

—¿D'altra manera las lluhirian si per mi anés!

—¿Com?

—Eaviantlos de comissió ben lluny: á la Xina per exemple.

—No sé á que vé...?

—Per treurels d'aquí, home; per no veurels de temps y may si pogués ser.

—Ves qui tenia rahó, ¿el poble tancant l'iglesia de Sant Jaume ó l'Ajuntament obrintla?

—¿Perque ho dius, á que treu nas aixó?

—Que no saps qu'han agafat á n'en Maresma, al célebre exorcissador.

—¿Qui es aquest feligrés?

—Lo rector de Sant Jaume; una bona pessa; un home que en Perpinyá dava gracias á Deu, quant los carlistas ocasionaban algun descalabro á nostras forsas.

—¿Mal llamp!

—No, no será res. El dia menos pensat lo deixarán anar y en paus ab Deu.

—Está clar, deu tenir influencias.

—Y tantas com ne té. A carrera feta van á veurel á la presó.

—¿Quanta llana!

—Nosaltres som els de la llana, ells array ells son los que cobran la fama.

—Ara si que está arreglat; ja veurás la Espanya d'aquesta hora en endevant com la felicitat ne pendrá possessió y may mes se 'n mourá.

—¿Y aixó com es? Fent venir l'Alfonso...

—¿Ca...! Res de xicots escrofulcosos; convé un home ab mes barbas que Sant Antoni.

—¿Y aquest home?

—¿Ja 'l tenim, ja!

—¿Pero qui es?

—Aixó es lo secret.

—¿Y no 'm pots dir en confiança, per supues-to, ni el nom siquiera...?

—Dígali X.

—¿Enterados!

—¿Quin robo s'intentava! ¿que ben tramati!

—Robo, ¿ahont?

—A la Aduana. Los lladres feyan una mina per l'istil de aquella de can Carreras, ja la tenian bastant adelantada, quant ahí al passar un carro s'ensorra l'empedrat y ¡cataplum! descubreix la subterranea escavació.

—¿Y á la Aduana intentavan robar?

—Sí.

—Menos mal. Aixís no s'hi veu mala intenció, sino al contrari ganas de salvarse...

—¿Que dius?

—Que no saps alló del Tenorio.

De que quien roba el ladron
ha cien años de perdon.

—¿Vaya una sortida!

—Que no perque no t'agridi, deixa de ser menos exacte.

—Que magre la entrada del Carnestoltes de Santa Catarina.

—Ja era de veurer.

—Donchs jo 'm pensava que farian...

—No, si la culpa no es d'ells. Qualsevol que intenti fer lo Carnestoltes manant els d'ara, perdrá miserablement el temps.

—No, ab aixó ja tens rahó, son uns trunfos.

—Es la única cosa que tenen, ¿sino fessin be lo Carnestoltes quina missió hagueran complert en la terra?

—Cap; la de viurer per menjá.

—Aquesta també es seva; fa molt progresista.

Galants desinteressats
tenia antes nostre Espanya;
los que avuy la galantejan
no mes miran com robarla.

MES DE AQUELLAS COMPOSICIONS COMEN-SADAS Á INSERTAR EN LO PRIMER NÚ-MERO.

A un carreter.

Ha caigut la federal.
y 'l teu tráfeh no 's cap-gira;
no 't pensis que si be es mira
no ha sigut per tu tant mal.
Es lo cos municipal
de personas no votadas
y com que totas plegadas
d'acceptar no tenen nyonya,
si vols treginar vergonya
farás molts carretadas.

A un que se 'n va anar á Montevideo fa un any y mitx.

En un any y mitx que'ts fora
de nostra patria volguda,
nos ha dat nostre sort ruda
estrany cambis á cada hora.
Lo politich no 's desdora
de renegar de sa casta;
així es veu seguint l'embasta,
fent mes cambis qu'un gitano

ser republicà en Serrano
y serho també en Sagasta.

A un così meu progresista.

Liberal era el teu pare
y tu seguint son pensar,
no has volgut adelantar,
puig com ell pensas encare.
Jo que hi treballat fins ara
per logranne ta conquesta,
abandonó ja la pista,
puig en est govern tinch fé
que á sos disbarats deuré
que no siguis progressista.

A un que may calla.

Predicador sempitern
tu del mon lo mes xarrayre,
de qui 'l vulgò rutinayre
se 'n aparta com l' infern.
Jo crech be qu' aquest govern
si tu 't compromets formal
per tot arreu á alaval,
te veus rich per ta desllengua,
que per ell serà ta llengua
la pedra filosofal.

A un que no fa gayre ha plegat la fonda.

Vas obrarne sens cautela
al deixar de ser fondista,
ab un govern progresista
fan els becos la gran pela.
La experiencia nos revela
lo talent que als refrigeris
han mostrat los ministeris
en que hi figura en Sagasta,
y parlin si 'l dit no basta,
de can Fornos los tiberis

PATATAS.

Las sessions que celebrava l' ajuntament sem-
blava un congrés de muts, ningú obria la boca;
pero ara sembla que 'ls concejals se despertin y
fins te trassa de convertirse lo historich saló en
una pescateria, tal es lo rebombori que s' arma.
No, no; ja 'ls dich jo que cridan. Naturalment
com qu' es tracta de empleos.

Dintre pòchs dias comensarem la publicació
de una obra sui generis titulada «La gran ensarro-
nada del sigle». Historia de sis anys en España.
(Del xixanta vuit al setanta quatre). Infinitat de
laminas, la ilustrarán com ara se diu, y en quant
á la seva execució no podrán tenirhi res que
dir. ¡Figúriuse que es el que fa los grabats del
Ponton, ab aixó vegin.

Ja anunciarem las bases de la publicació.

De la índole de la obra ja se 'n faran carrech
y quedn persuadits, que si no la privan s' hi
podrán llogar pera sentir la llegir, no cadiras
sino hasta banchs de aquells que los vells hi fan
petar tantes bacinas en los temples.

¡Quina trastada va jugar en Rius y Tauler á
n' en Soler y Matas? Si ni va costar de passos y
si 'n va fer de paperots per tenir la vara, pero
va sortir ab la seva, se menja la carn mentres
l' altre pobre rosega l' os y encare gracias.

¡Veyeu lo que te desvatllarse per la patria!

Pero no t' espantis ex-alcalde, en Ventosa pa-
reix que sigui la ma de Deu, que caigui sobre lo
actual (volem dir alcalde) pera venjarte.

Pero ab tota la franquesa, lo que es á mí tant
se me 'n dona tot aixó com lo que hi trovat avuy.

Se 'n pot dir de nostre patria
una terra de conquesta,
el que queda vencedor
á costas d' ella s' atipa.

MONJETAS.

EPÍGRAMAS.

Parlayan en una casa
de los grans homes del mon,
quant an qu' es din don Ramon

que per senyas es un asa:
digué encas com una brasa:

—Vostre injusticia es notoria
no tinch molta suspicacia
pero en la moderna historia
ocupará el lloch de gloria
l' immortal héroe de Gracia.

—De las arts, es la pintura
sens cap duple la mes bona.

—Com que se 'n pinta la dona
á na mí es la que m' apura.

A. y A.

PENSAMENTS.

Lo purgatori es pels capellans, una mina d' or
que may s' estronca.

Un capellá es un cómic, la trona li serveix
de taulas.

Lo confesionari tindria de ser pintat del color
de la infamia.

Lo aparato teatral qu' es desplega en las fun-
cions de iglesia no es pera honrar mes á Deu, es
per que aixís corren los quartos.

SIMILS.

¡En qué se sembla una boina á una teula?—En
que van per un mateix fi.

¡Y la coroneta d' un capellá á la care de un
home?—En que s' afeita.

¡Y el tram-via á n' el carri?—En que fan pa-
gar per anarhi.

¡Y uns pantalons á una armilla?—En que te
buitxacas.

ARRÓS.

Cantar.

¡A fora la esclavitud!
som en temps de llibertat,
mes si nena tu m' escoltas,
jo seré lo teu esclau.

R.

EPITAFI.

Jau aquí un tal Bernat
qu' era enemich de las bestias
y sufria grans molestias
per agafarne un bon gat.

F. Lluçás y B.

EPÍGRAMAS.

Conèixia un mal casat
que de veras y de broma
pegava á la seva dona
sens temor ni pietat.
Fins que vá arribar lo cas
que un dia venint de missa,
va clavarli tal pallissa
que li va rompre un bras.
Lo seu sogre al contemplá
las grans injusticias sevas
li va dir:—¡Perque li pegas?
y ho faig veure, ell contestá.

PERE LLESCA.

Jo soch un gran cassa-dó,
va di un dia en Pau Sulé
y li contestá en Badó:

—Lo qu' es vosté un cassa-ré.

VILLEGAS.

¡En que se semblan els arbres als ganibets?—
En que tenen fullas.

¡Y un bortaixo als ministeris espanyols?—En
que cahuen molt sovint.

JOAN NAVALLÉS Y V.

SOL-LUCIONS DE LAS XARADAS Y ENDEVINALLA
DEL NÚMERO PASSAT.

PI-RA-TA, ES CA Y PAYELLA.

XARADAS.

Si á Sabadell vols venir
com soch hu tres de cal Jan
molt te podrás divertir
ab la tercera ballant.

Y despues de café y puro
á l' au, dos junts jugarem.
Vina donchs que t' asseguro
que un bon rato passarem
Si busca lo tot algú
la meva total sap ja.

estantne del tot segú
quant disapte lo veurá.

UN COS DE SABADELL.

Es animal la primera,
la segona s' desconeix
y 'l tot á casa no prenguis
ves al tot; que 'l tot s' hi pren

R.

ENDEVINALLA.

Soch barra y no so bastó;
soch tina y no guardo ví.

¡Veyam qui dirá que jo
sigui prenda de vestí!

JOAN DE LAS VINYAS.

CORRESPONDENCIA.

Las tres soluciones exactes no mes las han en-
viadas Pere sense por y R.

R., va algo del que envia.—Toful, gracias.—
Peret, anirá el soneto.—Gregori, no se impa-
cientu.—Xia, vingán xaradas.—Dolores, las en-
devinallas no fan.—Carlots, quins versos home!
quins versos!—Tenas, bueno pero no cridi.—
Joan de las vinyas, va la endevinalla; la xarada
no marxa.—E. C., la de vosté tampoch.—Pere
Llesca, vosté no s' recorda d' alló: Habló el buey
y dijo mú..., li poso l' epigrama.—Joan Nova-
lles V., li poso similis, tingui compte ab los ver-
sos.—Villegas, vá l' epigrama.—Un tranquil, la
xarada á que se refereix no va.—Pepis Sabaté, la
de vosté, idem.—F. Ll. y B., tenia rahó, pero
avuy la tinch jo; li posaré la poesia. Miri que 'l
qu' envihi siga polítech.—Un tranquil, miraré de
ferli anar la poesia.—Quimet de las Cantimpro-
ras, las xaradas no van.—Santaloy, li posaré un
epigrama.—Pepis, haurá de dirigirse á altre part.
—Rosa, lo que 'ns envia fa pel Brusi.—Un cipa-
yo, á la taberna home que nosaltres no somaixis.
—Irafa, dispensi no pot ser.—Roch Pistras,
es hermosa la poesia, pero com pot compen-
der no 'ns fa.—Calisto, no 'l puch complaure.

CALDERADA.

Crónica de la Capital.—S' ha posat un botó que
faltava á la levita de un municipal. Se veu que
en Rius y Tauler faré per casa.

La nova diputació ha pres possessió. Hi ha fe-
derals; se coneix que el amor á la patria pot molt.
En lo Matadero se continúa sens director; aixó
indica lo molt que s' desvela en favor del bar-
celonins lo actual ajuntament.

CORREO NACIONAL.

Madrid 12.—Calma xixa; en Balaguer está
escribint un poema sobre las dulzuras de la
vida ministerial. Li dona mols mals de cap.

SECCIO RELIGIOSA.

No s' te de deixar de pit al Arcalde, á veurer
si s' pot conseguir que cada vespre passin lo ro-
sari els municipals.

PERDUAS.

S' ha perdut la carta de navegar; se gratificará
be al que la presenti al govern.

TROVOS

S' es trovat la *Libertad de cultos* en una cante-
nada de la Catedral mentres passava una profesó
á la que hi assistia l' ajuntament. La pobreta no
ha volgut anar á ca la Ciutat per por de mal tracte.

AVISOS

Qui tingui casacas y las vulgui vendre se l'
hi comprarán. Han de estar en bona servitut per-
que s' volan per anar á las professions que s'
preparan.

EFFECTES DE BOLSA.

Tresos.—Aviat se donará diners al que vul-
gui comprarne.

De los demás papers no se 'n parla.

ESPECTACLES.

Teatre Real.—Encara no pot obrirse; entre la
compañia hi ha divergencies; tots volen un galán
distint.—No se sap com sortir del pas.

Teatre del Poble.—La comedia en 5 actes. «Ja
vindrá la nostre» acavanhe la funció ab la cansó:
Viva la república ara mes que may etc.

Piassa de toros.—No adormirse los que vul-
gan abonarse, potser no hi serán á temps.

TELEGRAMAS.

Sarxonia.—Corre per aquí un home mes pelut
qu' un os; dihen qu' aixó es lo que os convé,
asseguran que es la vostra X.

Estampa de Berdós y Coll, S. Ximplied del Regomr, 4.